

Березень 2023

3.03 – 135 років



Наталена Королева (3 березня 1888 – 1 липня 1966) – українська письменниця, лексикографиня, єгиптологиня, археологиня і театральна актриса. Графиня. Походить з роду Домонтовичів.

Наталена Андріанівна народилась в монастирі Сан Педро де Карденья, біля м. Бургоса, що у Північній Іспанії. Повне її ім'я за старовинним іспанським звичаєм:

Кармен Альфонса-Фернанда-Естрелья-Наталена Дунін-Борковська. Мати Наталени, Марі-Клара де Кастро Лачерда померла при пологах. Дівчинку спочатку

виховувала бабуся Теофіла з прадавнього литовсько-українського роду Домонтовичів, яка жила в своєму маєтку в селі Великі Борки на Волині, а згодом, після її смерті, маленьку Наталену відвіз до Іспанії брат матері, Еугеніо офіцер королівської гвардії.

Дитина провела дванадцять років у монастирі Нотр-Дам де Сіон у французьких Піренеях. Восени 1904 року 16-річна дівчина вперше приїхала до Києва. Вона вражала всіх, хто її знав, своїми знаннями з історії, археології, філософії, медицини, теорії музики; до того ж вона вже володіла, окрім французької, ще й польською, іспанською, арабською, італійською мовами, а українську, за власним визнанням, «трохи пам'ятала ще з дитинства».

Далі було навчання в Київському інституті шляхетних дівчат. Згодом – рішуча відмова від вигідного шлюбу, навчання в Археологічному інституті Петербурга, захоплення театром (сценічна кар'єра не була успішною через слабе здоров'я), перебування у Західній Європі (Іспанія, Франція, Італія) та країнах Близького Сходу, участь в археологічних розкопках у Помпеях та Єгипті.

Перші художні твори, написані французькою мовою, почали з'являтися в паризьких журналах у 1909 році. Перша світова війна застає Н. Королеву в Києві.

Під час Першої світової війни, вступивши до Червоного хреста, перебувала на фронті як лікар у складі російської армії майже три роки. Вона була нагороджена солдатським хрестом «За хоробрість», дістала три поранення, перенесла тиф і кілька запалень легенів.

У пору національно-визвольних змагань в Україні 1917–1920 років деякий час працювала в Міністерстві закордонних справ Української Народної Республіки, а з їх драматичним перебігом виїхала разом із мачухою (батько на той час уже помер) до Чехії як репатріантка.

З часом Наталена оселилась і працювала вчителькою у Празі. Тут вона зустріла – Василя Королева-Старого й одружилася з ним. Разом вони прожили у містечку Мельник до кінця життя. Саме Королів-Старий (1879–1941) надихнув Наталену писати українською мовою. Перший такий твір, оповідання «Гріх (3 пам'ятні книжки)», був надрукований в українському тижневику «Воля» (виходив у Відні) в січні 1921 року.



У середині 30-х–на початку 40-х років виходять книжки Н. Королевої, що принесли їй широке визнання і популярність: збірка легенд «Во дні они» (1935), повісті «1313» (1935), «Без коріння» (1936), збірка оповідань «Інакший світ» (1936), повісті «Предок» (1937), «Сон тіні» (1938), «Легенди старокиївські» (1942–1943). Цикл легенд – це химерне, філігранно оброблене переплетіння слов'янських, скіфських, давньогрецьких, давньохристиянських і навіть скандинавських переказів, міфів, казок. Після війни у Чикаго випущено її повість «Quid est veritas?» (1961), завершену ще в 1939 році.

Останні роки життя письменниця жила самотня, всіма забута, заробляла на прожиття приватними уроками французької та іспанської мов.

Померла письменниця 1 липня 1966 року в містечку Мельник біля Праги.

Похована на цвинтарі Святого Вацлава, біля коханого чоловіка.

Наталена Королева своєю творчістю привнесла в українську культуру елемент «європейськості», інтелектуалізму та філософської глибини.



4. 03 – 100 років

Олег Буцень (4 березня 1923 – 11 жовтня 1966) – український дитячий письменник, поет.



Народився Олег Васильович в Києві в сім'ї службовця. У 1941 році після закінчення десятирічки поступив у Тбіліське авіаційне училище. Учасник радянсько-німецької війни. Воював на різних фронтах до її кінця, нагороджений медалями.

Після демобілізації поступив на філологічний факультет Київського університету, а після його закінчення в 1951 році працював учителем української мови та літератури в Бережанському педагогічному училищі на Тернопільщині, потім – в дитячій редакції Українського радіо, у видавництві «Веселка».

Перші вірші з'явилися у фронтовій пресі, у студентські роки друкувався у газеті. Олег Буцень – перший редактор-упорядник календаря «Дванадцять місяців», що почав виходити у Дитвидаві з 1958 року. Писав оповідання про дітей і для дітей. Оповідання звучали по радіо, друкувалися в журналах «Малютко», «Барвінок» тощо.

Переважна більшість книжок Олега Буценя випущена видавництвом «Веселка». Це зокрема збірки оповідань для малят:

«Що розповів калачик» (1959);



«З ранку до вечора» (1961);

«Так чи не так» (1962, 1979, 1983);

«Город узимку» (1963, 1969, 1988);

«Не варто ображатись» (1964);

«Солодкий дощ» (1965);

«Наше відкриття» (1967, 1972, 1977);

«Перші канікули» (1973);

«Підйомний кран» (1988).

Окремі твори друкувалися в щорічниках «Календарик-дошколярик», у збірниках «Перший раз – у перший клас» (1986), «Веселі пригоди» (1985, 1986), «Слово до слова – весела розмова» (1994, 2002).

Жив у Києві. Помер після важкої хвороби 11 жовтня 1966 року. Похований на Байковому кладовищі.



5.03 – 120 років



Наталя Забіла (5 березня 1903 – 6 лютого 1985) – українська письменниця, поетеса.

Народилася Наталя Львівна в Санкт-Петербурзі у дворянській родині з великими мистецькими традиціями. Серед її предків – поет-романтик Віктор Забіла. Дід поетеси Пармен Забелло – скульптор. Батьки Наталі вчилися в художньому училищі Штігліца.

Дівчинка зростала в атмосфері захоплення художнім словом, музикою, живописом. І це, певна річ, вплинуло на її розвиток, художні смаки. Вона багато читала, зокрема твори Тараса Шевченка, і вже в дитинстві намагалася писати вірші.

1917 року сім'я переїхала до України й оселилася в невеличкому селищі Люботині (нині Харківської області). Батько залишився в Петербурзі, тому старшим дітям довелося працювати, щоб якось вижити.

Наталя закінчила прискорений курс гімназії, працювала на різних посадах, кілька років вчителювала в селі Старий Люботин (нині частина Люботина) під Харковом. Роки вчителювання багато дали майбутній письменниці: вона дістала

чимало безпосередніх вражень про учнівське життя, навчилася бачити в кожному малюку особистість.

1925 року Наталя Забіла закінчила історичне відділення Харківського інституту народної освіти. Ще в студентські роки Наталя писала твори для дітей, прозу та поезію.

1924 року в Кам'янці-Подільському в газеті «Червоний кордон» її чоловік Сава Божко надрукував перший вірш Наталі на тематичній сторінці «Війна – війні».

Після закінчення інституту працювала в редакції журналу «Нова книга», в Українській книжковій палаті.

1926 року вийшла перша книжка її поезій «Далекий край», а 1927 року – перша книжка для дітей – оповідання «За волю» та «Повість про Червоного звіра».

Після виходу в 1928 році віршованого оповідання для малюків «Про маленьку мавпу» Наталя Забіла твердо стає на шлях творення дитячої літератури. І хоч час від часу у неї виходять книги й для дорослого читача, твори для дітей стають її покликанням, щоденною турботою і з часом приносять їй заслужений успіх та любов мільйонів юних читачів.

1930 року вона остаточно переходить на творчу працю, маючи вже десяток – хай здебільшого й невеличких за обсягом – книжок. Понад половини з тих поетичних і прозових збірок адресовані юному читачеві: «Пригоди з автобусом» (1928), «У морі» (1929), «Про Тарасика й Марисю» (1930), «Ясочина книжка» (1934). Пізніше, вже в повоєнний час, вона випустила кілька ліричних збірок поезії для дорослих.

У роки війни Наталя Забіла жила й працювала в Казахстані. Повернувшись до України, очолювала Харківську письменницьку організацію, до 1947 року редагувала журнал «Барвінок». Близько двохсот книжок для дітей, переважно для дошкільного та молодшого шкільного віку, видала Наталя Забіла за час своєї літературної діяльності. Великою популярністю у юних читачів користуються збірки: «Під ясним сонцем» (1949), «Веселим малюкам» (1959), «У широкий світ» (1960), «Оповідання, казки, повісті» (1962), «Стояла собі хатка» (1974), «Рідний Київ» (1977, 1982), а також «Вибрані твори» в чотирьох томах (1984).

Однією з найкращих книжок Наталі Забіли є цикл віршованих оповідань «Ясочина книжка» (1934).

Після переїзду до Києва у 1951 році Наталя Забіла з головою поринає в літературне життя, маючи репутацію впливової жінки у письменницькому середовищі. Протягом багатьох років була головою комісії дитячої літератури у Спілці радянських письменників України, членом редколегії дитячих журналів, редакційної ради



Дитвидаву, виступала на письменницьких з'їздах і нарадах з питань дитячої літератури як критик і літературознавець. Паралельно займалася перекладом на українську творів Олександра Пушкіна, Миколи Некрасова, Сергія Михалкова, Агнії Барто, Самуїла Маршака, Корнія Чуковського, перекладала з французької, польської та інших мов. У 1972 році твори Наталі Забіли були відзначені літературною премією імені Лесі Українки.

Померла Наталя Забіла 6 лютого 1985 року. Похована в Києві.

1988 року редакція відомого популярного дитячого журналу «Малютко» заснувала Літературну премію імені Наталі Забіли за найкращий літературний твір та найкраще ілюстрування.

У січні 2013 року у Верховній Раді України зареєстровано законопроект про відзначення 110-річчя з дня народження Наталі Забіли заснуванням державної премії за твори для дітей.

16. 03 – 75 років



Михайло Левицький (16 березня 1948 – 11 квітня 2018) – український поет, перекладач, художник. Член Національних спілок письменників України (1981), художників України (1995), журналістів України (2007). Депутат Тернопільської обласної ради I скликання (1990–1994). Кавалер ордена «За мужність» 3-го ступ. (2009). Лауреат Всеукр. літературно-мистецької премії ім. І. Блажкевич (1993), премії братів Б. та Л. Лепких (2009).

Співзасновник, перший голова першої в Україні крайової організації Народного руху України (НРУ), член Великої Ради НРУ.

Михайло Васильович народився 16 березня 1948 року в селі Пукеничі (тоді – Стрийського району Львівської області). У рідному селі закінчив початкову, а в сусідніх Лисятичах – середню школу. Відчуваючи потяг до друкованого слова, вступив на факультет журналістики Львівського університету. Після першого курсу продовжив навчання у Дрогобичі. Закінчив у 1984 році філологічний факультет Дрогобицького педагогічного інституту (нині Дрогобицький педагогічний університет).

Від 1984 року проживав в Тернополі. Працював у редакції газети «Відродження» (нині «Свобода»), художньому комбінаті.

Перший вірш Михайло Левицький надрукував чотирнадцятирічним школярем у газеті «Зірка», завдяки чому його преміювали путівкою в табір «Молода гвардія» як найкращого юного кореспондента та художника.

Десь у 70-х роках минулого століття в одному із зарубіжних журналів під рубрикою «Поети підневільної України» було вміщено вірші Михайла Левицького. Цю публікацію поет побачив через 20 років. Тут, мабуть, варто сказати, що її поява не була випадковістю, бо вірші не могли не привабити, адже вони вигідно вирізнялися на загальному фоні. Це був бунт проти системи.

1979 року у львівському видавництві «Каменярь» вийшла перша книга Михайла Левицького «Мамині перепілки».

Автор збірок:

- «Мамині перепілки» (1979),
- «Світ околиць» (1986),
- «Ранок» (переклад з Миколи Рубцова, 1986),
- «Я завжди був закоханий в дерева» (1993, художнє оформлення автора),
- «Сніг горів од снігурів» (1992),
- «Великдень» (вірші для дітей, 1993),
- «Вівторок» (1994, художнє оформлення автора),
- «Де ростем, там мусимо цвісти» (1998),
- «Відгомонила золота діброва» (переклад із Сергія Єсеніна),
- «З останньої пелюстки літа» (2004, ілюстрації автора).



Як художник, Михайло Васильович – учасник обласних, всеукраїнських мистецьких виставок від кінця 1970-х років. Персональні виставки – у Тернополі (1986, 1992, 1994). Основні галузі – книжкова і станкова графіка (переважно пейзажі).

«Якось у розмові з паном Михайлом поцікавився витоками його малярства. Конкретної відповіді не почув. Пан Михайло лише зауважив, що малює, відколи себе пам'ятає. Зрештою, це не має істотного значення. Бо суть полягає в іншому – кожне полотно, створене ним, є по-своєму неповторним. І насамперед – колористикою. Це зауважили всі, хто бачив його твори на персональних вернісажах в обласному центрі.

Більшість полотен свідчать, що він – неперевершений пейзажист. І вражає барвистістю. Акварелі є багатомовними й, мабуть, має рацію, письменник Петро Сорока, коли вважає їх своєрідним продовженням поетичних ліричних мініатюр» (Ігор Фарина).

Помер Михайло Левицький 11 квітня 2018-го року в 5 годині ранку в геріатричному пансіонаті на 71-му році життя. Похоронили поета 12 квітня на Львівщині.

«В останнє десятиліття Михайло наголошував, що не хотів би бути похованим у Тернополі: «Хочу спочивати вічним сном біля Мама, у рідних Пукеничах...». Видно, що так і не став тернополянином, а залишився назавжди яскравим представником львівської діаспори (народився у с. Пукеничі Стрийського району). Видно, що не заслужило провінційне місто мати такого славного поета і громадського діяча, адже не берегли і не вберегли його» (зі сторінки у ФБ Маслія Михайла).

17. 03 – 120 років

Юрій Дольд-Михайлик (17 березня 1903 – 18 травня 1966) – український письменник, сценарист.

Член Спілки письменників України. В СРСР відомий своїми частково екранізованими романами, які героїзували розвідників.

Народився Юрій Петрович 17 березня 1903 року в с. Бутенки Полтавської губернії в родині залізничного сторожа. У рідному селі закінчив «вищепочаткову» школу, а пізніше (екстерном) – Кобеляцьке комерційне училище. Диплом про вищу освіту отримав 1928 року в Дніпропетровському державному університеті.



Трудову діяльність розпочав у 1919 році. Спочатку працював у ближніх селах лектором-бібліотекарем, пізніше був начальником повітового відділу політосвіти, директором дитячої трудової колонії імені Третього Інтернаціоналу (Лозова, Харківської обл.), а з 1929 року – співробітник газети «Комуніст». Був головним редактором Української студії кінохроніки (1934–1935), керівником «Кінолітопису» (1936–1937), головним редактором Київської студії художніх фільмів (1937–1942). В ці роки Дольд-Михайлик разом із сином письменника Івана Франка Петром написав сценарій за мотивами творів «Борислав сміється», «Воа constrictor», «Звернений грішник», «Яця Зелепуа» та інші. За втілення цієї картини взявся режисер В. Кучвальський. Але йому судилося довести зйомки тільки до половини. Цьому завадила німецько-радянська війна.

У 1941–45 роках Юрій Петрович – начальник театрального відділу Управління в справах мистецтв Туркменської РСР.

Після війни – завідувач літературної частини театру ім. Щорса, потім працював із газетою «Радянська Україна».



Написав популярну в радянські часи трилогію про розвідника Григорія Гончаренка (він же – Генріх фон Гольдрінг Перший роман трилогії – «**І один у полі воїн**» – був написаний і виданий на хвилі десталінізації 1956 року. Майже одразу його переклали російською, польською, румунською, угорською, словацькою, чеською, німецькою мовами. Тільки на теренах СРСР протягом шести років книгу надрукували загальним накладом у 3 мільйони примірників. 1960 року Київська кіностудія імені Довженка за мотивами твору зняла фільм «Далеко від Батьківщини». Фільм в тому ж році став лідером прокату.

Помер 18 травня 1966 року в Києві. Похований на Байковому кладовищі. На будинку по Великій Васильківській, 6, де мешкав письменник, встановлено меморіальну дошку.

20. 03 – 195 років

Генрік Ібсен (20 березня 1828 – 23 травня 1906) – норвезький драматург і поет, реалістичні і суперечливі п'єси якого революціонізували європейський театр.

Генрік Ібсен народився 20 березня 1828 року у норвезькому портовому містечку Шієні, в родині, що належала до кола місцевої купецької аристократії. Із п'ятнадцяти років юнак був вимушений працювати учнем аптекаря. Саме тоді він почав писати вірші в сентиментально-романтичному дусі. Революційні потрясіння 1848 року в Європі вплинули на нього: Ібсен створив свою першу бунтарсько-романтичну п'єсу «Катіліна» (1849). У 1850 році він переїхав до Кристіанії (сучасне Осло) і став професійним літератором.

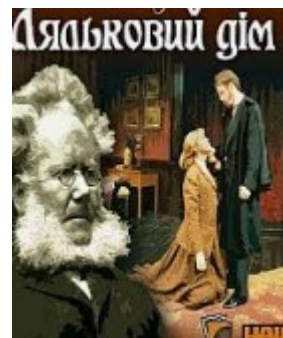


У цей час Ібсен написав кілька п'єс, переважно в національно-романтичному дусі: «Богатирський курган» (1850), «Ніч Св. Іоана» (1852), «Фру Інгер з Естрота» (1854), «Бенкет у Солгаузі» (1855), «Олаф Лільєкранс» (1857). Із кінця 1851 до 1857 року він керував першим норвезьким національним театром, заснованим у Бергені й послідовно виступав за відродження національного мистецтва. З часом драматурга запросили очолити «Норвезький театр» у Кристіанії, і тут у першій половині 60-х років він створив і сценічно втілював свої перші твори.

Прагнучи уникнути фальшивої романтичної піднесеності й знайти твердіший ґрунт для своєї творчості, письменник звернувся до історичного минулого своєї країни і створив дві п'єси: побудовану на матеріалі давніх саг драму «Воїни у Хельгеланді» (1857) і народно-історичну драму «Боротьба за престол» (1863). У віршованій п'єсі «Комедія любові» (1862) Ібсен висміяв романтичні ілюзії, вважаючи більш прийнятним світ тверезої практики.

Однак, життя Ібсена ставало все тяжчим. Він бідував, і справжнім порятунком виявилась одержана за допомогою драматурга Б'єрнстєрне Б'єрнсона стипендія на поїздку до Рима. Ібсен виїхав із Норвегії 5 квітня 1864-го і перебував за кордоном із короткими перервами майже двадцять сім років.

В Італії драматург створив дві монументальні філософсько-символічні віршовані драми – «Бранд» (1865) і «Пер Гюнт» (1867), які знаменували його відмежування і прощання із романтизмом й поставили Ібсена в перший ряд сучасної скандинавської літератури



«Ляльковий дім» («Нора: драма на 3 дії», «Нора, або Хатка ляльки: драма на 3 дії», «Лялькова хатка») – п'єса на три дії норвезького драматурга Генріка Ібсена. Її прем'єра відбулася в Данському королівському театрі у Копенгагені 21 грудня 1879 року. П'єса була опублікована в тому ж місяці, напередодні прем'єри. 2001 року твір Ібсена занесено до реєстру програми ЮНЕСКО «Пам'ять світу».

1891 року Ібсен повернувся до Норвегії. Помер письменник 23 травня 1906 року після серії інсультів.

На честь Генріка Ібсена названий кратер на Меркурії.

Із 1986 року у Норвегії вручається Національна премія Ібсена за внесок у драматургію, а з 2008 року – Міжнародна премія Ібсена.

У місті Шієн діє театр імені Генріка Ібсена

21. 03 – 75 років



Олег Герман (21 березня 1948) – український науковець, письменник, громадський діяч. Заслужений діяч мистецтв України (2007). Член Національної Спілки письменників України (1993). Член Національної Ліги українських композиторів (1997). Кандидат історичних наук (1995). Професор кафедри українознавства і філософії Тернопільського національного технічного університету імені Івана Пулюя (2007). Лауреат премії імені братів Богдана і Левка Лепких (2015). Один із співзасновників товариства української мови імені Тараса Шевченка в м. Тернополі (1988). Удостоєний зірки на тернопільській Алеї зірок (2021).

Народився Олег Михайлович в с. Чернихів Тернопільського (до 2020 – Зборівського) району Тернопільської області.

Закінчив Кобзарівську СШ Зборівського району (1966), конструкторський факультет Львівського політехнічного інституту.

Опублікував понад 30 наукових статей, більше 100 публіцистичних матеріалів у пресі, монографію з питань просвітницького руху на Тернопіллі (1999). Створив та веде цикли радіо- і телепрограм з питань культурології. Учасник першого фестивалю української пісні «Червона рута» в Чернівцях (авторська пісня – 1989) та фестивалів співаної поезії «Оберіг» у м. Луцьку (1989–1990).

Режисер, сценарист і автор святкових дійств:

до 450-ліття Тернополя та освячення національного прапора в обласному центрі (1990),

«Хресна дорога України» (1991),

«Великодня родина» (1993),

«Наша дума, наша пісня» (1995),
звітних концертів районів області та звіту Тернопільщини в Києві (всі – 2001).

Режисер-постановник телефільмів:

«Ріка часу» (1999),

«Червоний жупан» (2000).

Автор збірок поезій та прози:

«Прислухайтесь... Дзвенить струна» (1990),

«Мелодія слова» (1992),

«Настрій полудневого дощу» (1993),

«Краплини тихої довіри» (1994),

«Найпершою була любов» (1995),

«Для тебе» (1996),

«Душа болить словами» (1997),

«Тарасикові співанки»,

«Щаслива мить» (1999),

«Хресне сходження» (2000),

«Силуети» (2001),

«Віддзеркалля» (2004),

«Околиця» (2006),

«Сто потайних дверей» (2008),

«За мить до...» (2008),

«Від хати до хати» (2009),

«Соло для двох ангелів» (2010),

«Жайворонки в місті не співають» (2012),

«Князь Церкви» (2012),

«ВІН» (2012),

«ФІЛОСОФІЯ – доступно і цікаво» (2015),

«Співоча скеля» (2017),

«Пастораль» (2018),

«З хрестом до Христа» (2018),

«Україна без гриму» (2019),

«Від бабки Кароліни» (2019),

«Барви погляду» (2021),

«Храм культури» (2022),

«МРІЯ-ДОЛЯ» (2023)

та інші.

Автор відеопроєкту «Легенди України» (про видатних українців) на новій медіаплатформі українського культурного мовця Ukraine Forever. «Ці постаті мають особливу струну українства, часом оголену до болю» (Олег Герман). Серед них – Василь Стус, Іван Мазепа, Ігор Герета, Тарас Петриненко, Олександр Довженко та інші.

Пан Олег, як художник-графік, часто бере участь в обласних художніх виставках, оформляє власні та книжки місцевих авторів.

https://teren.in.ua/news/ternopil-pochuv-melodiyu-slova-olega-germana-fotoreportazh_142228.html

<https://ukurier.gov.ua/uk/articles/pismennik-naukovec-avtor-videoprojektu-legendi-ukr/>

30.03 – 50 років



Марина Павленко (30 березня 1973 року – сучасна українська письменниця, поетеса та мисткиня-ілюстраторка. Викладачка, кандидатка педагогічних наук, доцентка та авторка чималої кількості науково-публіцистичних творів та методичної літератури для школярів, збірок поезій, казок та романів для підлітків.

Член Національної Спілки письменників України (1997).

Народилася Марина Степанівна у селі Старичі на Львівщині в родині вчителів-словесників. Незабаром родина переїхала на рідну для батьків Черкащину, де минуло дитинство письменниці. Саме завдяки батьку (вчителю української мови та літератури) Марина почала писати перші твори. З відзнакою закінчила Уманський державний педінститут (нині університет) ім. П. Г. Тичини. По закінченню вузу працювала вчителькою початкових класів Уманської міської гімназії, а з 2000 року Марина Степанівна – викладач кафедри сучасної української літератури й українознавства рідного університету.

Публікацію своїх перших творів авторка довірила газеті «Молодь Черкащини», пізніше – газеті «Кримська світлиця». У редакційному відділі талант молодої поетеси відзначили майже одразу, тому із задоволенням друкували її твори.



По-справжньому знаменитою Марина Павленко прокинулася тоді, коли була видана книга **«Русалонька із 7-В»**. На її сторінках письменниця розповіла цікаву історію про семикласницю Софійку, яка веде розслідування, як справжній професіонал. Цей твір став справжнім бестселером для підлітків.

Сьогодні Марина Павленко досить успішно поєднує наукову діяльність в університеті та творчість, а це значить, що вже дуже скоро вона порадує нас своїми новими, захоплюючими книгами.

Твори Марини Павленко читають і підлітки, і їхні батьки. Таке вже правило в авторки: справжні казки мають захоплювати не лише дітей, а й дорослих. Як художниця-ілюстраторка Марина Павленко стала відома з 2002 року завдяки

оформленню видання своїх поетичних творів «Чар-папороть» та «Душа осики». Також вона проілюструвала й інші свої збірки та книги інших авторів і створила ряд книжок-розмальовок.

А ще Марина Павленко – одна з авторів всеукраїнських дитячих видань «Ангелятко» і «Ангеляткова наука».

Премії та нагороди:

- «Гранослов» (Київ, 1996, 2002);
- «Привітання життя» (Львів, 1996);
- конкурс Української бібліотеки у Філадельфії (США, 1998);
- конкурс на кращу поему, присвячену річниці незалежності України (США, 2000);
- «Смолоскип» (Київ, 2000, 2001, 2002);
- «Коронація слова» (Київ, 2004, 2015);
- Світової федерації українських жіночих організацій (2005);
- Всеукраїнський конкурс сучасної поеми ім. Валеріана Підмогильного (2006);
- конкурс для літератури для дітей та юнацтва «Портал» (2006);
- Міжнародний конкурс ім. Богдана-Нестора Лепкого (Львів-Париж-Цвікау, 2007);
- конкурс творів для дітей «Золотий лелека» (2008);
- Всеукраїнський мережевий конкурс короткої прози «Євроформат» (2008, 2009);
- конкурс історичних творів «Ярославів Вал» (Київ, 2009);
- третій Всеукраїнський конкурс сучасної радіоп'єси «Відродимо забутий жанр» (2009);
- конкурс повісті про професії (Київ, Грані-Т, 2012);
- Міжнародна недержавна україно-німецька премія ім. Олеся Гончара за збірку «Як дожити до ста»;
- премія ім. Миколи Рябого за оповідання «Драма в Умані (2021).

За монографію «Тичининська формула українського патріотизму» Марина Павленко удостоєна літературної премії «Благовіст».

Твори авторки:

Поезія:

- «Бузкові зошити» (1997),
- «Чар-папороть» (2002),
- «Душа осики» (2006).

Проза:

- збірка оповідань для дорослих «Як дожити до ста» (2004),
- цикл казок «Півтора бажання (Казки з Ялосоветиної скрині)» (2004),
- повість-казка «Домовичок із палітрою» (2007),
- повість-казка «Домовичок порвертається» (2007),

- Марина Павленко про Павла Тичину, Надію Суровцову, Василя Симоненка, Василя Стуса, Ірину Жиленко (2009),
- повість-казка «Русалонька із 7-В, або Прокляття роду Кулаківських» (2005),
- повість-казка «Русалонька із 7-В та загублений у часі» (2007),
- повість «Миколчині історії» (2008),
- повість-казка «Русалонька із 7-В проти Русалоньки з Білокрилівського лісу» (2008),
- «Санта Лючія в кирзових чоботах» (2010),
- Повість-казка «Русалонька із 7-В в тенетах лабіринту» (2011),
- повість «Чи шкідливо ходити покрівлями гаражів?» (2011),
- повість-казка «Русалонька із 7-В плюс дуже морська історія» (2013),
- роман у повістинах «Райдуга в решеті. Про дитинство Павла Тичини, Надії Суровцової, Василя Симоненка, Василя Стуса й Ірини Жиленко» (2014),
- повість «Моя класнюча дівчинка» (2016),
- повість-казка «Домовичок і купа проблем» (2019),
- роман «Щоденник закоханої ідіотки» (2021).

Наукові студії:

- «Тичининська формула українського патріотизму» (2002),
- «У країні лісових дзвіночків». Нові підходи до використання творчості П. Тичини в навчально-виховному процесі початкової школи: методичні рекомендації (2002),
- упорядниця збірника спогадів про Павла Тичину «З любов'ю і болем» (2005).

Співпрацює з багатьма українськими видавництвами, зокрема вінницькою «Тезою», харківськими «Ранком» і «Фоліо», тернопільським «Богданом» тощо.

<https://www.youtube.com/watch?v=TZ2DFJMjiyo>

<https://www.youtube.com/watch?v=vnn3REvvoCQ>

https://alivewriters.com.ua/wp-content/uploads/2021/11/Ukr_Writers-1.pdf

<http://bukvoid.com.ua/events/interview/2012/11/10/104242.html>

<https://chobd.ck.ua/index.php/2011-05-25-09-11-37/interaktivni-resursi/literatura/7527-marynaa-pavlenkoo?start=3>